

Poličarja draži, ker ima Radrgar prodajalnico in krčmo. Samo nekaj malega zvestih pivcev mu ni odgnal Nemeč; kar je delavca in gospode, pa vse od kraja rajši k njemu zahaja, ker je pijača majhno ceneja. Vredna pa gotovo ni nič: oni dan sem šel tjakaj na poskušnjo, pa me je drugi dan vse dopoldne glava bolela. Po Poličarjevem vinu se mi ni pripetilo nikoli nič takega, zato ker ima pošteno blago. Mož je imel prej vse sam, sedaj mu pa že uide marsikak

božjak. Jaz ménim, da bi se mu dobro zdelo, če bi Matevž zmagal v pravdi.«

»Seveda se bode Matevževe zmage veselil, toda Bog vé, kdaj. Naj bi mogli Matevžu do živega, davno bi že imel Radrgar pravico! Zato bi se pa jaz ne bil lotil pravde, ko bi bil na Matevževem mestu. Gospôda je namreč gospôda: vselej rajša pomore gosposki suknji, kakor kmetu.«

Podobno se je govorilo po vsem Zatišju. Nekateri so povedali več, drugi

Pogled na nekdanje mesto Hartum.

manj; ti so privoščili temu zmago, oni pa nasprotniku. Samo tri osebe so bolj molčale: Šimen, Matevž in Poličar.

Ko je Šimen zvedel, da je Klotilda omožena, oddahnil si je ter dejal veselo:

»Hvala Bogu, Radrgarju se je jedno kolo snelo. Da je le Vid ž njim izpregel, pa je dobro! Stari Poličar ne bode dolgo klečeplazil okrog njega.«

Takrat je bilo Šimnu prvič v njegovem življenju žal, da ne zna nem-

ščine. Najrajši bi bil šel pravit luteranki pod okno, da ,tudi dobri mački včasih miš uide! Toda popustil je svojo nakano, ker bi ji ne bil mogel dopovedati, kam merijo zabavljive besede.

Po zimi je bilo završalo po Zatišju, da bodeta dve krčmi v vasi. Dasi Šimen Poličarju ni privoščil izgube, vendar mu je bila nekoliko všečna ta novica.

»Poličar je naš! Sedaj bode pa Radrgarju odzvonilo, predno mine leto. Saj sem mu pravil še pred dražbo, kako